2024. PÜNKÖSD

SZÍV-HANG

A PESTSZENTLŐRINCI FŐPLÉBÁNIA IDŐSZAKOS KIADVÁNYA
XXVIII. évfolyam/2. szám

Ekkor Péter Szentlélekkel eltelve így szólt

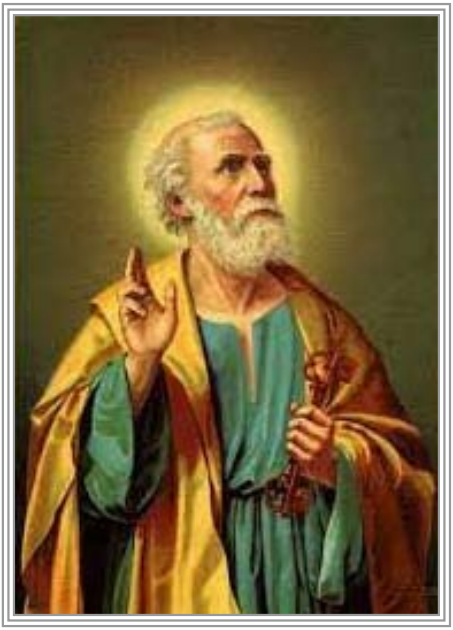

Az idei Húsvét számomra leginkább lenyűgöző mondata ez.

Megosztott, sőt háborús világban élünk. Oly sokszor történik velünk, hogy eltelünk valamivel. Olyankor kimondjuk. Kimondjuk azt az igazságot, ami ott van a szívünkben, kimondjuk, nem törődünk a következményekkel. Most nekem ezt el kell mondanom. Családnak, közösségnek, munkaadónak, politikusnak, országnak... Nem számít más, csak az igazság, amit képviselek.

Szokták mondani, hogy véleménybuborékokban telnek napjaink. Sok végső igazság feszül egymásnak és nincs kommunikáció. Nem tudjuk meghallani a másikét. Ezért megtalálni az igazságot jó érzés is amúgy: végre tartozom valahová. Megtalálom magam a végső igazságban. Megtalálom magam abban, hogy elveszítem magam, hogy csak az Ügy számít.

Persze mégiscsak vannak következmények. Máskor, más hangulatban meglátom a keserű eredményeket, a megromlott családi

kapcsolatokat, a szenvedő közösségeket, a háborús romokat is, ha a harag fizikai formát ölt.

Talán a mindennapi élményünk itt a plébánián nem is az, hogy mi mondjuk ki a végső szót, hanem hogy mi szenvedünk a sok elhangzott végső igazság utáni keserűségben.

Lehet, hogy nincs is? A végső igazsággal való betöltekezés élménye egy hazugság? Nem kell betöltekezni az igazsággal, mert abból csak baj lesz? A családi, munkahelyi, közösségi, társadalmi béke alapja az, hogy nem vállalunk semmit? Maul halten und weiter dienen – Pofa be, és szolgálj tovább!

De nem véletlen, hogy a végső igazság annyira vonzó. Nem véletlen, hogy valamiképpen szükségünk van rá, hogy túllépjünk önmagunkon az igazság felé. Nemcsak a napi teendők vannak, nemcsak a napi mókuskerék. De a végső igazság nem lehet pusztító. Csak az életnek van valódi igazsága.

Vegyétek hát tudomásul mindnyájan, ti és Izrael egész népe, hogy a mi Urunknak, a Názáreti Jézus Krisztusnak neve által, akit ti keresztre feszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: őáltala áll ez itt előttetek egészségesen.

Gábor atya

Tartalom

Ekkor Péter Szentlélekkel eltelve így szólt *1*

CRUX *3*

Tapasztalatok a Városmajori Plébánia nagytáborairól *4*

Jézus szíve – gyermek-klub *6*

Szelíd és alázatos szívű Jézus, alakítsd szívünket a te Szíved szerint! *7*

Tavaszi fiú-lány túra Kőszegen *8*

Élelmiszer mentés az Aldiban *11*

„Életem során én többször álmodtam azt, hogy térdeltem, Jézus a fejemre tette a kezét..." *12*

Bölcsőtől a Primiciáig – 5. rész *14*

Plébániánk hírei, információ *16*

CRUX

A főplébánia felkérésére készítettem el az új közösségi ház Boldog Brenner János termébe Crux című kereszt munkámat. A pályázati koncepcióm az volt, hogy a tükörlapba egy, az egyházközség életéhez kapcsolódó szöveget gravírozok bele. A megrendelővel, Harmai Gábor atyával egyeztetve esett Boldog Brenner János Lelki naplójára a választás.

Jelmondata szerint „az Istent szeretőknek minden a javukra válik."[1] Brenner mély érzékenységgel írt saját megtérésének folyamatáról, a ciszterci rendbe való belépéséről. A történelmi események sodrása miatt végül 1955-ben a Szombathelyi egyházmegyében szentelték pappá és itt is teljesített papi szolgálatot. 25 éves korában bekövetkezett tragikus vértanúhalálára mintha már előre készült volna. Eggyé vált a kereszten értünk meghalt Krisztussal, naplójában így vall erről: „Te élsz bennem, a lelkemben, jóságos Jézusom, s én élek Benned, szeretett Jézusom. Ez vágyaim netovábbja. Szentnek lenni, megszentelődni és másokat is megszentelni. Jézus szentséges Szíve, légy velem!"[2] Így válik Brenner emlékéhez méltóvá a kereszt forma, amely megtestesíti spiritualitását.

A 118 x 156 cm méretű tükörkeresztet egy egyedi technikával készítettem el. Először a lelki írásokat olvasva próbáltam magamon átszűrni Brenner lelkiségét, amely így szerves része lett a munkámnak. Az üveglap foncsorozásába gravírozott szöveg a személyes kéznyomom által jelenik meg. A leírt szó azonban

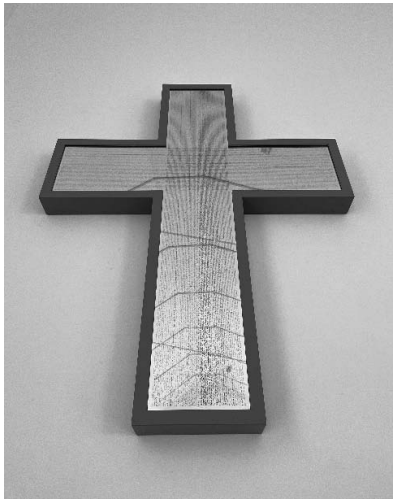

mások elől részben elrejtve marad a technikából adódóan. A szöveg a másik oldalon tükörfordítottan jelenik meg, így a mű befogadója csak egy rejtjeles írást lát. Természetesen visszafejthető a leírt szöveg értelme, de a mű lényege nem is ebben a kíváncsi fürkészésben rejlik. Valójában az a célom, hogy a szemlélődőket is egy belső útba vonjam be.

Születés, vértanúság, feltámadás. Az életünk állomásain a kereszt mintegy iránymutatóként lehet előttünk. A tükörbe nézve nekünk is meg kell találnunk az üdvösségre vezető utunkat hétköznapi életünk szintjén. Ha a keresztre tekintünk akkor nemcsak saját magunkat, hanem a közösséggel eggyé válva

1 Róm 8,25

2 Boldog Brenner János vértanú üzenete, Martinus Kiadó, Szombathely, 2019, 71.o.

Krisztus arcát láthatjuk visszatükröződni. A bennünk élő Lelket, akit a legbensőbb világunkon keresztül tudunk az életünk területeire beengedni. Műalkotásom hordoz egy szimbolikus jelentéstöbbletet is: minden egyes egyházközségi programon a kereszt alakú tükörben a közösség összekötő ereje tükröződik vissza, amelyen keresztül maga Krisztus is jelen van köztünk, belépve az új közösségi ház termébe.

Oberfrank Luca

Tapasztalatok a Városmajori Plébánia nagytáborairól

▪ **Miért tartjátok jónak a tábort?**

▪ A plébániai tábor jó alkalom arra, hogy jobban megismerjük egymást. Egyrészt azért, mert a szokásos találkozásokhoz képest jóval hosszabb időt töltünk együtt, másrészt azért is, mert ezt az időt nem a megszokott körülményeink között töltjük. Mindannyiunknak ki kell lépnünk a komfortzónánkból, közösen megoldani a hétköznapok problémáit. Ez sokkal közelebb hoz minket egymáshoz és sok esetben segít őszintébb kapcsolatba kerülni egymással és saját magunkkal is akár.

▪ **Miért mentek az idén is?**

▪ Mert azt reméljük, hogy az eddigi évekhez hasonlóan idén is feltöltődünk lelkiekben és baráti kapcsolatokban. A gyerekeink is egyre jobban élvezik. Számukra a korosztályos programok nagyon jó kapcsolódási lehetőséget biztosítanak a közösséghez. Ugyanakkor nagy szabadságot élnek meg a táborban. Egy viszonylag nagy területen egyedül mászkálhatnak a barátaikkal. Olyan, mint egy tábor, ahol azonban esténként, vagy ha bármi problémájuk van, oda lehet futni a szüleikhez. Nagyon szerencsés keveréke ez nekik a kortárs és a családi nyaralásnak.

▪ **Milyenek a tábori élet keretei?**

▪ A tábor egyik legnagyobb értékének az összes korosztály közös jelenlétét érezzük. Ennek megfelelően azonban olyan egyensúlyt kellett teremteni a közös és a korosztályi programok között, ami – bár mindenkitől igényel kompromisszumot – mindenkinek egyformán sokat is ad. Ez határozza meg a tábor gerincét. Nálunk az utóbbi években öt nagyobb csoportba tartoztak a résztvevők: ovisok és annál kisebbek, alsósok, felsősök, 9. osztályos és annál idősebb gyerekek (fiatalok) és felnőttek.

A felnőtteket – ha szükséges – további kiscsoportokba osztjuk. Általában 8-12 ember tartozik egy csoportba. Ezeket a kiscsoportokat egy házaspár vagy egy ember vezeti, aki már a tábor előtt felveszi a tagokkal a kapcsolatot, közös tablót készít… A tábor során sokszor egészen belsőségessé és meghitté válnak a kiscsoportok beszélgetései, ezért a kiscsoportok összetételén a tábor folyamán már nem változtatunk.

Az esti programok különbözőek: kvízműsor, bemutatkozó jelenetek, borkóstoló, versek és dalok, szentségimádás, imaműhely – ezeket szintén a tábor résztvevői közül tartja valaki/valakik.

A második naptól kezdve a reggeli után szentmisén veszünk részt, majd a felnőtteknek előadás és ahhoz kapcsolódó kiscsoportos beszélgetés következik. Ez a legfontosabb a táborban! Olyan hitbeli, vallási megújulást hozott sokunknak, amelyre nem is számítottunk, és amelyre a vasárnapi misék keretében nincs lehetőség, mert idő kell hozzá és a hétköznapjainkból való kiszakadás. Mint egy igazi lelkigyakorlat.

Az öt és fél napból az egyik délután szabad. Ilyenkor a pesztrák kimenőt kapnak. Nincs közös tábori program, minden család azt csinál, amit szeretne.

Az utolsó előtti délután hagyományosan apák-fiúk focimeccset tartunk, mely során minden egyes korosztály megmérkőzik az apukák csapatával (akik többnyire veszítenek). A legnagyobb tétje a pesztra-apuka meccsnek van. Az évek során ez is kibővült anya-lánya kosármeccsel és női focicsapattal is. Ezen az estén az esti mese után közös tábortűznél nézzük meg a gyerekek produkcióit, amire egész tábor alatt készültek, utána pedig éjfélig együtt táncol a tábor apraja nagyja.

Utolsó nap szentmisével zárjuk a tábort.

▪ **Mit adott nektek a tábori részvétel?**

▪ Felnőttként nagy lelkierőt igényel elmenni egy közösségi táborba. Még akkor is, ha fiatalként sokat táboroztunk, táboroztattunk. De amilyen nehéz elindulni, olyan sok töltődést ad az embernek a komfortzónából való kilépés.

▪ **Hogyan kezeltétek a nemzedékek közti különbségeket?**

▪ Nagyon fontosnak tartom ezt a kérdést. Ahogy a plébániára mindenféle korosztály jár, úgy éreztük, hogy a közösség kifejezésnek azt is jelentenie kell, hogy a nyári táborban is tudunk együtt részt venni. Mint egy nagy család! Ez egy kis alkalmazkodást igényel, de szerintem ez fontos része a lelki fejlődésünknek. És sokszor pozitív meglepetések is érhetnek bennünket. Néha egészen más dimenziók mentén tudunk egymáshoz kapcsolódni, mint a közös korosztályhoz tartozás. Amikor egy háttérbe húzódó kamasz a csendes pihenőben sorra veri meg sakkban az apukákat, vagy amikor egy nagymama festeni tanítja a tábor legkisebbjeit. Amikor pedig a pesztrák is beülnek a borkóstolóra, akkor úgy érzem, hogy igen, egy csapat vagyunk mindannyian és ez minden erőfeszítést megért.

Természetesen jó odafigyelni, hogy ki az, akinek a korosztályi sajátosságai előnyt kell, hogy élvezzenek. S ebben biztos, hogy még fejlődnünk kell. De ebben is érnek néha vicces meglepetések. Például amikor a délutáni pihenőben a fiatal nagypapák panaszkodnak az óvodásokra, hogy nem hagyják őket aludni…

A délutáni pihenő egyébként érdekes kérdés. Úgy érezzük, hogy mindenképpen szükség van rá, ugyanakkor sokan keresik ekkor is egymás társaságát. Kiderült, hogy a felnőttek nagyon szívesen kézműveskednek közösen. Például komoly horgolókör alakult ki az utóbbi években az egyik anyuka irányításával, amit később átvett az anyuka pesztra korú lánya. Végül alsóstól egészen idősekig horgoltak együtt délutánonként.

▪ **Miért nem kell félni egy ilyen programba benevezni?**

▪ Egy hercegnős filmből tanultam a lányaim révén, hogy „a bátorság nem a félelem hiánya, hanem egy döntés, hogy van valami, ami fontosabb az én félelmemnél”. Nem baj, ha félünk, ettől még érdemes megpróbálni!

Kérdéseinkre válaszolt:
Halmi Erzsébet & Opor Károly házaspár,
az írásukat szerkesztette: *Andris atya*

Jézus szíve – gyermek klub

Az első áldozásban már részesült, legalább 3. osztályos gyerekeknek a nővérek szerveztek és tartanak gyerek-klubot. Ezt mindannyian tudhatjuk, hiszen gyakran hallunk a programokról a vasárnapi hirdetésekben is.

Nagyon megörültem ennek hallatán, bár nekem már felnőtt gyerekeim vannak. Magam miatt örültem, ugyanis kerestem azt az elfoglaltságot, ahol hasznosítani tudnám Istentől kapott talentumomat, szüleimtől örökölt génjeimet, tanulmányaim által megerősített pedagógusi tapasztalataimat. Jelentkeztem Adrienn nővérnél, hogy szeretnék bekapcsolódni, segíteni a klubfoglalkozásokba. Eredetileg úgy gondoltam, hogy miközben folyik a foglalkozás, én valahol hátul – nem zavarva lehetőleg senkit – társasjátékkal lekötném a kevésbé érdeklődő, netán unatkozó gyerekeket.

Adrienn nővér jobban ismer, mint azt gondoltam, rögtön átlátta, hogy az általam felajánlott segítség igazából nekem segítség, hogy számomra értelmesnek tűnő elfoglaltságot biztosít, így a legnagyobb természetességgel elfogadta jelentkezésemet. Egy körülménnyel nem számoltam, hogy a klub helyszíne a nővérek házának alagsorában található közösségi tér és a templomkert. Ez utóbbival nincs gondom, de kerekesszékkel az alagsor számomra megközelíthetetlen. Végül is inkább gondot okoztam, mint segítettem, hiszen mit is tudok kerekesszékből segíteni?! A gyerekek templomkertbe érkezésekor az adminisztráció hárult rám, ami igazán nem okozott gondot, sőt így a neveket is jobbára sikerült megjegyeznem, találkoztam szülőkkel, akikkel megismerkedhettem. Sikerült pár gyerekkel is beszélgetnem, mikor hoztak fel nekem, a kerekesszékes Csilla néninek uzsonnát, vagy amikor a foglalkozás végén együtt indultunk a buszmegálló felé. 40 év pedagógusi pályafutásom alatt mindenféle gyerekkel összehozott a sors, a Bókay Iskola igazgatóhelyetteseként, később igazgatójaként előfordult, hogy az irodámban kötött ki egy-két gyerek… meg is kapták a megérdemelt fejmosást!

Nos, a klubba járó gyerekek egészen mások: tisztelettudóak, kedvesek, toleránsak egymás iránt és velem is. Nyitottak, jól kommunikálnak, őszinték – egyszerűen jók és még bájosak is, a jóság, kedvesség sugárzik az arcukról, a viselkedésükből! Másik óriási hozadéka annak, hogy a klubba járnak, hogy nem szakadnak el az egyházi közösségtől, továbbra is aktív tagjai maradnak. A nővérek által szervezett klub megadja a családoknak azt a segítséget, hogy a gyermek, aki ideje nagy részét az iskolában tölti, kap egy értékrendet, amit jó esetben a családdal együtt képviselnek. Itt az elvárt iskolai ismereteken túl sajátos pluszt kapnak, nevelésük alapja a krisztusi értékrend.

Ehhez a nővérek remek tematikát, programsorozatot találtak ki, amelynek része a szabad levegőn történő játszás, focizás, de része az idősek otthonában tett látogatás, a közös korcsolyázás, a farsangon bemutatott kánai menyegző színi előadás.

Elmélázt am, hogy milyen más is lehet ilyen gyerekeknek pl. matematikát tanítani, hogy a szakomnál maradjak, vagy bármi mást.

Nagyon hálás vagyok, hogy a közösség részese lehetek, bármi csekély hasznosat is tudok tenni a dolgok előmozdításában!

KÖSZÖNÖM, Nővérek!

Vörösné Éles Csilla
lelkes civil segítő

Szelíd és alázatos szívű Jézus, alakítsd szívünket a te Szíved szerint!

Ha valaki a plébánia kertje közelében járt minden második hétfőn, akkor hallhatta a gyerekek és fiatal vezetők vidám hangjait, ahogyan együtt játszottak, szolgáltak, barátkoztak és imádkoztak.

Ez a Jézus Szíve Klub, melynek idén a témája a 119. zsoltárból volt: „A te igéd lámpás a lábamnak.” 14 gyerek a nővérek és 8 fiatal vezetésével közelebb került Jézus alázatos Szívéhez három ösvényen.

APOSTOLI – Megosztották Jézus szeretetét másokkal, amikor a Máltai Szeretet Szolgálat Otthonba mentünk előadni egy evangéliumi történetet, és amikor más klubtagokat hívtak az összejövetelekre.

TESTVÉRI – Játékos, vidám légkörben elmélyítettük a klubban a testvéri kapcsolatokat.

VALLÁSI – Egyre jobban megismertük Jézust, különösen az imádságban és szentírás tanulmányozásban. Örömmel folytatjuk jövő tanévben is és várjuk a fiatal vezetőket, valamint a 3-6. osztályos gyerekeket. Addig forduljuk Jézushoz, aki örömmel befogad minket szerető Szívébe.

Szeretettel: A Jézus Szíve Nővérek

Tavaszi fiú-lány túra Kőszegen

„Mekkora a valószínűsége, hogy idén a fekete karabinert húzom, ha tavaly lilát sikerült, előtte pedig zöldet?" „Mikor nagyobb a valószínűsége, hogy enyém lesz a fekete karabiner? Ha a sor elejére állok, vagy ha a végére?" (ugyanakkora, ahogy ezt statisztikában nálam jártasabbaktól sikerült megtudnom). A fiú-lány tábor végi hagyománnyá vált karabiner és kitűző húzás közben hangzottak el ezek a rendkívül fontos kérdések. Ugyanis a tábor végén mindenki kap egy kitűzőt és húz egy színes karabinert, amelyek közül a legvágyottabb a fekete, hiszen aki ezt húzza, az viheti haza a tábor kitűzőjének nagyméretű képét. No de ne szaladjunk ennyire előre, haladjunk szépen sorjában.

Az április 19-21-i hétvégét harminc valahány fiatallal és nyolc felnőtt kísérővel a kőszegi hegységben töltöttük. Kora délután indultunk útnak a plébániáról Gábor atya áldásával, miután Benkovics Balázs instrukciói szerint szétosztottuk az utasokat, csomagokat és sofőröket az autók között. Gyorsan elrepült a három és fél órás autóút. Ezután szállásunkat elfoglalva és az otthonról hozott szendvicseket elfogyasztva üdítő volt az addigra már szinte teljesen sötét erdőben tenni egy rövid sétát. Bár felvettük fejlámpáinkat, hagytuk, hogy a hold és a csillagok fénye vezesse lépteinket. Megálltunk néhány percre és hallgattuk az erdő csendjét, majd az erdő szélén elmondott közös esti ima után

mindenki nyugovóra tért. A tizennégy éven felüliek még maradhattak zsolozsmázni Andris atyával, de annak végeztével teljes csend borult a táborra.

Másnap szintén néhány 14 pluszos ifjú indította leghamarabb a napot, akik részt vettek Andris atyával 6-tól 7-ig a szentségimádáson. A többiek Szabó Bandi bácsi tárogatójának hangjára ébredtek (egyesek szerint hajnali, másoknak) reggel 7 órakor. Közös szendvicskészítés, reggeli ima és evés után elindultunk a szokásos szombati „nagytúrára", melegen felöltözve, kishátizsákkal a hátunkon. Én személy szerint nagyon izgultam az időjárás miatt, az előrejelzések még aznap reggel is több órás esőzést mondtak. Kisebbfajta csodaként éltem meg, hogy végül esőben egyáltalán nem volt részünk, bár hidegben és szélben annál inkább.

A festői szépségű táj és az elmondhatatlanul gyönyörű kilátás azonban mindenért kárpótolt. Az Írottkői kilátóból megcsodálhattuk az Alpok hófödte csúcsait, picit távolabb, az Asztal-kőnél elfogyasztottuk a helyben készített csúcsforrócsokit ill. cappuccinót. Hazafelé menet megtekintettük a szent Vid kápolnát és varázslatos tájakon, csodaszép időben, remek társaság ellenére lábunk fáradsága és gyomrunk egyre hangosabb korgása jelezte, hogy közeledik a nap vége. A szállásra visszatérve a vacsoráig hátralévő szűk félórában a konyha volt az a helyiség, ahová - főleg a melegedő pörkölt egyre csábítóbb illata miatt - be-bekukkantott mindenki. A vacsora végeztével fényesre törölt, ún. „tábor-kompatibilis" tányérok és a szintén fényesre törölt fazék jelezte, hogy Editke ismét remekelt. Itt is köszönjük neki, hogy a túrák alkalmával időt és energiát nem sajnálva tápláló és finom ételekkel örvendezteti meg a csapatot. Az esti imát követően ismét az idősebb fiatalokra várt még egy plusz program. Ezúttal egy irodalmi est, amiről csak annyit árulhatok el, hogy a magyar irodalom kevéssé ismert gyöngyszemeit ismerhettük meg, köztük olyan istenes verseket, amikkel egyebütt nem találkoznánk.

A vasárnap a korán kelőknek ismét szentségimádással indult, a később kelők pedig újra a tárogató már ismerős dallamára bújtak ki az ágyból. Erre a napra egy rövidebb túrát terveztünk a Kendig csúcshoz. Szikrázó napsütésben, hatalmas szélben kirándultunk. Ismét fantasztikus szépségű tájban gyönyörködhettünk és a csúcsról élvezhettük a több száz km-es távolságban lévő hegycsúcsok látványát. A szálláshelyünkre visszatérve Andris atya szabadtéri misét tartott nekünk. Nagy ajándékként éltük meg, hogy a hétvégét velünk töltötte Háder Márk diakónus, negyedéves kispap, aki a hivatások vasárnapja alkalmából a misén elmesélte nekünk saját hivatása történetét. Az újabb ízletes ebéd után már csak az összepakolás és a tábor egyik legizgalmasabb eseménye maradt hátra: a karabinerek kihúzása. Mekkora a valószínűsége, hogy a legutolsónak épp a fekete karabiner marad (ahol n a résztvevők száma)? Bármily meglepő, idén így történt. És mekkora a valószínűsége, hogy legközelebb Te húzod? Ha 8 évnél idősebb fiú, vagy 10 évnél idősebb lány vagy, akkor gyere el, hogy a valószínűség nagyobb legyen, mint nulla!

Sofró család

Élelmiszer mentés az Aldiban

Március közepétől az Élelmiszerbank megbízásából részt veszünk a Hoffer utcai Aldi áruházban megmaradt, már polcokra nem kerülő, de fogyasztható élelmiszerek mentésében.

Gábor atya már pár éve szorgalmazta, hogy próbáljuk meg. Esztergomban hosszú évekig részese volt, jó tapasztalatokkal.

Most márciusban belekezdtünk. A Szent Erzsébet Karitász központ szervezésében a hét minden napján valamelyik plébánia karitász csoportja elhozza az élelmiszereket és kiosztja a területén élő rászorulók között.

A szerda a mi napunk. Szerdán elhozzuk, amit kapunk, s fél 3 és 4 óra között osztjuk ki a Közösségi házban. Legtöbbször pékáru, melyben van kenyér, zsemle, édes sütemények, teljes kiőrlésű cipók, magvas és sima zsemlék, bagettek. Néha kapunk zöldséget, gyümölcsöt.

Mivel előre nem tudjuk sem a mennyiséget, sem azt, hogy mi lesz a dobozokban, nehéz elosztani. Kb. 13-15 család érkezik délután, akiknek továbbadjuk az élelmiszereket.

Van, aki jön már rendszeresen, mert tudja, hogy itt vagyunk s amit adni tudunk, segítség a család ellátásában. Van, akit még hívni kell, hogy érkezzen, vagy tud-e jönni.

Miután részt veszünk az élelmiszer mentésben, több, az Élelmiszerbanknak felajánlott adományból is részesülünk. Kaptunk már kukorica konzervet, laska gombát, túró rudit, aminek szintén örültek a támogatottak.

Nagy nehézség, hogy Karitász csoportunk „megöregedett", s már nem mindenki tud részt venni a rendszeres munkában, akik hosszú évekig szolgálták közösségünket. Szívesen vennénk olyan segítséget, aki szerdán 14 óra körül el tudná hozni az élelmiszereket az Aldiból. A pékáru könnyű, de a zöldséges doboz (ha van), nehéz, néha 15-20 kg. Ezt pakolni kell.

A közösségi házbeli osztásra is szívesen fogadunk segítséget. Jelenleg ketten végezzük, de ha valaki kiesik, nincs segítség.

Stabilak vagyunk és lelkesek, de sajnos ez nem tart örökké.

Jézus szavai:

„amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek." (Mt 25,40)

Jó érzés segíteni az embereken s ezt az érzést szívesen megosztanánk másokkal is.

Ha valaki szívesen segítene, jelentkezzen telefonon +36 (30) 288 5988 vagy levélben dobrossy.gyorgyi@gmail.com, vagy a plébánia irodáján iroda időben.

Tóthné Döbrőssy Györgyi
Karitász csoport

„Életem során én többször álmodtam azt, hogy térdeltem, Jézus a fejemre tette a kezét ...”

Kovách Zoltán vagyok. Több, mint 39 éve nős, három nagyfiúnak a büszke, boldog édesapja. Az édesanyjuk a feleségem.

Végzettségemet tekintve villamosmérnök vagyok, de az élet úgy hozta, hogy különböző ipari mérőelemek értékesítésével foglalkozom.

▪ **Ez kezdettől alakult így vagy idővel változtál?**

▪ Tanárként kezdtem. Vácott egy műszaki középiskolában tanítottam és kollégiumban voltam nevelőtanár. Nagyon élveztem a munkám az ódon falak között (korábban a piaristáké volt), de hamar be kellett látnom, hogy ebből a fizetésből nem fogunk előre haladni, így a szülővárosomban, Tiszaújvárosban (Leninvárosban) egy nagyvállalathoz kerültem, mint mérnök. A feleségem is ott dolgozott, de nagyon gyorsan kiábrándult a szocialista nagyvállalat légköréből, így hamar útilaput kötöttünk és visszaköltöztünk Budapestre, ide, a XVIII. kerületbe.

Nem vallásosan nevelkedtem, bár meg voltam keresztelve. Tiszaújvárosban, a szocialista nagyvárosban templom se volt. Emlékszem, néha lopva elmentünk templomba Miskolcon, főleg nagy ünnepek alkalmával.

Néhány évvel később szüleim is a közelünkbe költöztek és édesapám, akit úgy is neveltek, újra gyakorolni kezdte a vallását, misére kezdett járni a Grassalkovich-kápolnába, aztán évekkel később már autóval vittem és én is bementem vele. A fiainkat is itt keresztelte Imre atya.

Amikor édesapám meghalt, a gyászmisét is ő tartotta, és föltette a kérdést: ki fog a helyére ülni a padban. Körülnézett, a tekintete megtalált és ekkor bennem valami megkondult, és elkezdtem – már apám nélkül is – misére járni. Nagy szeretet van a szívemben Imre atya iránt.

Életem során én többször álmodtam azt, hogy térdeltem, Jézus a fejemre tette a kezét és azt mondta, hogy "Gyere várlak!” Ez ebben az időben különösen sokszor előfordult.

Egy másik történet: a 90-es évek közepe óta családunkat szoros baráti kapcsolat fűzi Timihez és Ábelhez. Ennek a csodálatos barátságnak a kibontakozása egybe esik azzal az időszakkal, amikor Timike hite újra életre kelt és az idők folyamán megerősödött. Tanúja voltam, hogy ez milyen nagy erőt és segítséget adott és ad neki az életében. Csodáltam elköteleződését. Ábel akkor még útkereső volt, végül ő is rátalált a hitre. Ezek önkéntelenül is felvetették bennem a kérdést, hogy ha ők igen – akkor én miért nem?

A harmadik történet: jó sok évvel ezelőtt, annál a vállalatnál, ahol én dolgoztam, megjelent egy új kolléga, Tarnóczi Lajos. Az évek folyamán számos alkalommal nyíltan, határozottan kiállt a hitéért. Csodáltam példaértékű magatartását, amit a vallás tekintetében is képviselt, láttam azt az önzetlenséget, segítőkészséget, amellyel kollégái felé fordult. Ez a viselkedés szintén elgondolkodtatott. Egyébként Luigi rendszeresen kapacitált, bíztatott, hogy ezt jobban meg kellene ismerni… Aztán egyszer valami szerszámot hozott hozzánk, és mielőtt becsukódott a kocsi ajtaja, még visszaszólt: „Szerdán kezdődik a katekumenátus, gyere!” Mentem, elkezdtem járni, és ennek már több, mint három éve.

Ráadásként a boldogságban, amikor elmeséltem fiaimnak, hogy milyen útra léptem, rögtön megkérdezték: „Édesapa, mehetünk mi is?” Jöttek örömmel, és jártak velem, és óriási élmény volt! Öröm volt megismerni Kriszta nővért, Adrienn nővért, akik odaadóak, figyelmesek, kedvesek, fantasztikusak. Gábor atya óriási tudásával, Farkas Ferenc atya előadásaival közösen vezettek lépésről-lépésre a hit ismeretének útján, az Isten felé vezető úton. Nagy hála van bennem irántuk!

Azóta megvolt az elsőáldozás, a bérmálkozás. Tomi fiam mondhatta a köszöntő beszédet a püspök atyának. Nagyon büszke volt rá, csakúgy mint én. Nagyon frappáns lett; még a püspök atya szeme is fölcsillant, hogy milyen eredeti gondolatot hallott.

Azóta aktívan részt veszek a plébánia életében: bár közben elköltöztem, a misékre „hazajárok”. Már többször részt vettem, ráadásul a Fiúkkal együtt, a Passió előadásában. Ez egy óriási lelki feltöltődés és egy felemelő élmény. Továbbra is járok a katekumenátusba, most már mint kezes, egy Kárpátaljáról érkezett fiatalember választott ki kísérőjének és nagy örömmel vállaltam.

Igyekszem hitelesen élni. Ebben támaszom és segítségem feleségem, aki három fiam édesanyja. Példaértékű, amilyen szeretettel, figyelemmel és odaadással a fiainkat nevelte és ahogy a családot összetartja, a mai napig is.

Nemrég csatlakoztunk egy szerető baráti közösséghez a „Mennyei 6 alomhoz”. Még csak ízlelgetjük a közösségben megélendő hitet, de azt gondolom, az együtt töltött alkalmak jó lehetőséget adnak egymás hitbéli mélyebb megismerésére, mely az Istennel való kapcsolat erősítéséhez, a vele való együttlét megtapasztalásához vezet el.

Ábel komám kapacitálására, nemrégiben volt szerencsém egy Cursillo-n részt venni, mely átütő hatással volt rám. Ezen közösségi együttlét során megtapasztalhattam a Szentlélek jelenlétét, a keresztény testvérek barátságát, Isten szeretetét. Óriási muníciót adott. Nehéz perceimben felelevenítek néhány emléket és máris erőt tudok meríteni belőle. Mindenkinek szívből ajánlom!

Előttünk áll egy ember, akinek az élete – bár nyilván nem mentes problémáktól és akadályoktól – egy irányba mutat. Talán egy kicsit hosszú, de úgy tűnik egyenes útja vezetett az Úrhoz, a mi hitünkön keresztül.

Édesapja jó példáját mutatta annak, hogy sohasem késő a visszatérés, és neki csupa olyan ismerőse, kollégája akadt, akik mind Isten felé irányították, szinte lökdösték.

Thomas Mann szerint nem az ember fontos, hanem a történet (persze nem akármilyen emberrel esik meg akármilyen történet).

És ugyanez Babitstól:

Megmondom a titkát, édesem, a dalnak:
Önmagát hallgatja, aki dalra hallgat.
Mindenik embernek a lelkében dal van,
és a saját lelkét hallja minden dalban.
És akinek szép a lelkében az ének,
az hallja a mások énekét is szépnek.
A második ének (1928)

BOE

Bölcsőtől a primiciáig – 5. rész

Aszódról – ahogy Wimmerth Béla írta – „Persze nem kis dicsekvéssel emlékeztem meg az ott töltött két esztendőről és kitüntetéseimről. Ez bizonyos „előkelőséget" biztosított számomra, mellyel azonban sohasem kérkedtem. Jó bizonyítvánnyal hagytam el az iskolát, most már „éretten" a gimnáziumba való beiratkozásra."

Itt hagytuk abba a korábbi részt.

És most hol folytatjuk? Besztercebányán. Mi várt ott rá? A következő sorokból ezt is megtudjuk, hiszen a szálláskeresés, munkavállalás, pártfogó találás, tanítványok szerzése, hogy tanulhasson – ezek a gondok mind-mind rázúdultak szegény, gimnáziumra frissen „érett" diákunkra.

Besztercebánya (Forrás: Fortepan - Ebner)

Így vall erről:

„Aszódon, mint már említettem, csak négyosztályú algimnázium volt. Ezt elvégeztem. Most aztán merre, hová? Az egyik volt szerzetes tanárom, Kecskés, a keresztnevére már nem emlékezem, megkérdezte, nem volna-e kedvem vele menni Besztercebányára. A következő tanévben már az ottani ág. ev.[1] algimnáziumban lett tanár. Takarításért ad majd szállást, ebédet meg az ottani menzán fog szerezni. Reggeliről, vacsoráról magamnak kell majd gondoskodnom. Ez lesz-e, vagy nem? No, majd tanítok valakit, és lesz. Ettől a kis szépséghibától eltekintve az ajánlat csábító volt. Igen ám, de olyan messzire, idegenek közé szüleim nem akartak elengedni. Már most választanom kellett, vagy folytatom a tanulást, vagy mehetek inasnak. Az utóbbi nem volt megalázó. Aszódon sok gazdag iparos volt, különösen a csizmadiák között. Bőségben, rangosan éltek és bármelyik is örömmel fogadott volna inasának. Sokáig töprengtem és bizony a szégyen is közbejátszott elhatározásomban. Minek jártam akkor gimnáziumba, mikor inasnak untig elég lett volna az öt elemi is? Itt a gond nélküli élet, később a kaptafához fűződő valószínű jólét kecsegtetett, ott pedig, a messze idegenben, a bizonytalan jövő. El tudom-e végezni az V. osztályt is, nem kell-e majd végezetlenül hazatérnem? Mégis az utóbbi mellett döntöttem. A jó Istenre bíztam sorsomat. Megegyeztem a tanár úrral: vállalom a takarítást és vele megyek.

A tanár úr előrement lakást keresni. Majd írok, mikor jöhetsz utánam. A levél megjött és

1 ágoston hitvallású evangélikus

Besztercebánya, Királyi Katolikus főgimnázium (Fortepan/Scherman Ákos)

én augusztus 31-én útra keltem. Restellem, de sírva búcsúztam szüleimtől, testvéreimtől és szorongva szálltam fel a vonatra, mely messze visz ismeretlen vidékre, idegenek közé. Hol hajtom le fejem, lesz-e ebédem? Az egész úton különösen a rám váró egyedüllét kóválygott a fejemben. Fáradtan, egészen elcsigázva érkeztem Besztercebányára. A tanár úr nem várt, és mást sem küldött elébem. Az első csalódás, mely Besztercebányán ért. Nem valami jó kedvvel indultam útra. Minden szembejövőtől kérdeztem, merre van az utca, hol tanár úr lakott. Szerencsémre nem volt messze az állomástól. Kint volt egészen a város szélén. Mikor beléptem a folyosóra, a szívem nagyon dobogott. Itthon lesz-e a tanár úr, vagy várakoznom kell rá a folyosón? Kopogtattam. Itthon volt. Mindjárt meg is mutatta a „lakásomat", mely a konyha volt. Ezen keresztül lehetett a tanár úr szobájába jutni – rajtam keresztül. Így mentve volt minden zaklatástól. Elhelyezkedtem „lakásomban", és vártam az utasításokat. Meg is kaptam azonnal. Kötelességem a takarítás, cipőpucolás, reggeli és vacsora bevásárlása – persze csak az ő személyére –, és ami még napközben előadja magát. Ez az utóbbi kissé gondolkodóba ejtett, úgy látszik szabad időm nem lesz itt nekem.

Másnap beiratkoztam a katolikus főgimnáziumba. Mindjárt össze is barátkoztam egy-két kollégával, kik majdnem hasonló körülmények között folytatták itt tanulmányaikat. Különösen eggyel, ha jól emlékszem, Csizsinszky volt a neve, ki mindjárt barátjává fogadott és kitartott mellettem az egész esztendőn át. És ez volt a szerencsém; ez tette lehetővé, hogy az V. osztályt elvégezhettem."

Itt most hagyjuk magára a fiatal gimnazistát összes gondjaival, hogy legközelebb meglássuk, sikerült-e legyűrnie a tanulása útjában álló egzisztenciális nehézségeket.

Folyt. köv.

SzM

SZENTMISÉK RENDJE

A nyári miserend a Te Deum (június 23.) után lép életbe

Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia	
Vasárnap	**7:00, 10:00, 18:00**
Hétfő	7:30
Kedd	18:00
Szerda	7:30
Csütörtök	18:00
Péntek	7:30
Szombat	18:00 (előesti)

Szent Lőrinc Kápolna	
Szerda	7:30

Szent József Kápolna	
Szombat	16:30

telefon/fax: 1/290-3036
e-mail: pszlorincfoplebania@gmail.com
honlap: pestszentlorinc.plebania.hu
számlaszám: OTP Bank 11718000-20010063

Az érdeklődő lányok sekrestyési szolgálata Isten kegyelméből elindult, köszönjük az eddigi jelentkezők munkáját, és **további sekrestyések segítségét kérjük**.
Ha családok egy-egy **hétköznapi szentmisét "örökbe fogadnának"**, azaz vállalnák az akkor fölmerülő szolgálatokat, az igen szép családi program is lehetne.

Plébániai építési alapot különítünk el olyan építkezések önerős finanszírozására, amelyekre több év alatt lehet összegyűjteni a szükséges pénzt.
Jelenleg három hosszú távú célunk van: **a közösségi ház terasza fölé árnyékoló tető** építése, **a Szent Antal szobor áthelyezése és keresztelőkápolna kialakítása a helyén**, ill. **az orgona fölújítását** továbbra is az alapítványon keresztül finanszírozzuk.
Az építési alapba közvetlen adományt is fogadunk, ill. ha valamely évben több pénzünk marad, mint induláskor, ide helyezzük át.

Felelős kiadó:
Budapest-Pestszentlőrinci
Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia
1181 Budapest, Batthyány u. 87/b
Dr. Harmai Gábor plébános

Munkatársak:
Szerkesztő: Ledneczki Ági
Korrektor: Fierer Zsuzsa
Tördelő: Koppányi Viola
Szilárdi Ferencné, Nagyné Ficza Mariann
Következő lapzárta: 2024. augusztus 31.